

у годишњацима Словеначке академије. Љубљански Универзитет и Правни факултет поставили су његову бисту 1996. испред зграде Универзитета, а Словеначка академија га је рехабилитовала на својој седници Скупштине 17. децембра 1996. И можда је непосредни повод приређивања овог зборника 120-годишњица рођења Леонида Питамица, но разлози су – као што се из ове биобиблиографске скице види – много дубљи и бројнији.

Јасминка Хасанбеговић

Вера Јанићијевић

Платон и тирани – Платонова путовања у Сиракузу
(Пешић и синови, Београд 2004, стр. 125)

Вера Јанићијевић

Миљеници богова – Аристотел и Александар Македонски
(Пешић и синови, Београд 2006, стр. 130)

Један од рецензената обеју књига Vere Јанићијевић, Лаза Лазић, каже да ова проза није ни биографија, ни романсирана биографија, ни популаризаторско дело о античким личностима, идејама и догађајима, већ мисаона проза, мисаони роман. Прва се књига бави Платоновим трима безуспешним покушајима да током својих боравака у Сиракузи на Сицилији подучи тиране. Друга се бави односом двојице великана античког (и не само античког) света: учитеља Аристотела и ученика освајача Александра. Прва је написана у форми Платоновог казивања, а у другој је Аристотел исповедни наратор. Обе су едукативно и изузетно занимљиво штиво: они који не знају – научиће, они који знају – сазнаће више и промислиће, можда још једном, нека вечна питања, а и једни и други ће уживати. Иако нису научна дела, у обе књиге ради се о једној нарочитој фактографији, о обиљу прецизних, проверених података, од којих је само један део неприметно изнет пред читаоца, а други, неупоредиво већи, није саопштен у уобичајеној научној апаратури, али стручњаци из разних области могу да препознају обиље коришћене научне грађе и извора. Утолико нас Вера Јанићијевић и смислом и проседеом овога свога списатељства подсећа на Маргарит Јурсенар (Marguerite Yourcenar).

Вера Јанићијевић је професор филозофије у пензији, писац и преводилац. Поред Филозофског факултета, завршила је Позоришну академију у Београду. Магистрирала је радом *Драмско у фабули романа „Идиот“ Ф. М. Досјојевског*, а докторирала дисертацијом *Велики романи Досјојевског и Канџове антиномије*, коју је објавило Српско филозофско друштво. Поред есеја о Ману,

Камију, Жиду и Достојевском, објавила је и три књиге новелета. Захваљујући професору Божићу Ферјанчићу, седамдесетих година је почела истраживање византијске филозофије и у стручним часописима објавила шест византолошких студија. Превела је с француског за БИГЗ *Историју византијске филозофије* В. Татакиса, која није објављена, осим неких делова у стручним часописима, а с руског је превела књиге *Животи и обичаји у Византији* А. Чекалове и М. Полаковске, које су 2003. објавили Пешић и синови. Објављује и у зборницима с филозофских симпозијума у Сремским Карловцима.

Јасминка Хасанбеговић

Brian H. Bix

A Dictionary of Legal Theory

(Oxford University Press, New York 2004, стр. 227)

Белешку о овој књизи треба схватити не само као белешку којом се скреће пажња на њено постојање већ и као предлог за превод и као сугестију да се нешто слично (нпр. Речник /српске/ правне теорије) уради и код нас.

Међу речницима правни речници су реткост. (Ту чињеницу данас је релативно лако доказати и она се може објашњавати многим разлозима.) А међу правним речницима речници правне теорије, односно филозофије, такође су реткост. (И то је и доказиво и објашњиво.) Већ та околност била би довољна да се скрене пажња на постојање *Речника правне теорије* Брајана Бикса. Но, има и других разлога.

Ово је по обиму мала књига, што јој – нарочито у овом типу литературе – даје посебну вредност. Изузетно је тешко написати теоријскоправне одреднице кратко, концизно и језгровито, а упућенима јасно и упућенима релевантно. Бикс је у томе успео, и то по суду бројних значајних рецензената.

При томе, ваља посебно имати на уму да су његове теоријскоправне одреднице троврсне: једне се односе на саме правне теорије, односно мање-више теоријске приступе праву (нпр. од *adjudication, theories of* – теорија пресуђивања до *will theory (of rights)* – теорије воље (субјективних права)), друге се односе на темељне (било правне било ванправне) појмове правних теорија (нпр. од *acceptance (of a rule)* – прихваћања правила до *zero sum game* – игре нултог збира), а треће не само на творце правних теорија у ужем смислу, тј. на правне теоретичаре (или филозофе) већ и на теоретичаре чији примарни домен и значај далеко надмашују правну